

Nagytemplomi gyülekezeti élet

DEBRECEN-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2016. új folyam V. (XXVI.)

21. szám

Nagytemplomi gyülekezeti élet

2016. új folyam V. (XXVI.)
21. szám

Az Ige fényénél	1
Mindennek megvan a maga ideje	3
Testvérgyülekezeti kapcsolat építése Kárpátalján	6
ALPHA-n innen, ALPHA-n túl	8
„Találkozni jöttem veled Istenem”	10
Kellemeset a hasznossal – gyönyörű adventi koszorúk és vidám pillanatok	12
Télapó itt van	14
Pötyi és Pille	18
Reménysugár kupa 2016 „Lelkem, áldd az Urat...”	22
A 95 éves Katika néni köszöntése „A vers a lélek muzsikája, Teremtő Urunk komponálja”	27
Karácsonyi mákos rétes	29
Salánki Sándorné: <i>Bethlehemi fény</i>	31
Rejtvény	32
Keresztelések, házasságkötések, konfirmáció, temetések	

Kiadja:

a Debrecen-Nagytemplomi
Református Egyházközség
Felelős kiadó: Vad Zsigmond
lelképásztor, esperes

Szerkesztő: Lucski Zsófia
Grafikai terv: Mikáczó Kamilla
Nyomda: Litográfia Kft.

Megjelenik évente 4 alkalommal.
Készült 1200 példányban.

**Debrecen-Nagytemplomi
Református Egyházközség**
4026 Debrecen, Piac u. 4–6.
Telefon: +36 (52) 614-160
E-mail: nagytemplom@reformatus.hu
www.nagytemplom.hu
facebook.com/nagytemplom

Állandó alkalmaink:

- Hétfő**
- 9 óra reggeli csendes percek a Nyitott Ajtó Szociális Központban
 - de. ½ 10 óra édesanya-gyermek klub az Ifjúsági Központban
 - du. 6 óra bibliaiskola a gyülekezeti teremben
- Kedd**
- 9 óra reggeli csendes percek a Nyitott Ajtó Szociális Központban
- Szerda**
- de. 10 óra idősek bibliáórája a Nyitott Ajtó Szociális Központban
 - de. 10 óra édesanya-gyermek klub (gyesen lévő anyukák és kicsinyeik részére) az Ifjúsági Központban
 - du. 2 óra istentisztelet a „Reménysugár” Hajléktalanok Nappali Melegedőjében
- Csütörtök**
- 9 óra reggeli csendes percek a Nyitott Ajtó Szociális Központban
 - este 7 óra KŐSZIKLA bibliakör az Ifjúsági Központban
 - este ifjúsági bibliakör az Ifjúsági Központban
- Péntek**
- de. 10 óra bibliaiskola a Nyitott Ajtó Szociális Központban
 - este 7 óra Istent dicsőítő zenei alkalom az Ifjúsági Központban
 - este ifjúsági bibliakörök az Ifjúsági Központban
- Szombat**
- este ifjúsági bibliakör az Ifjúsági Központban
 - kéthetente 5 óraker középkorúak bibliáórája a Gyülekezeti Teremben

Istentiszteletet vasárnaponként 8, 10 és 18 órától tartunk. Úrvacsora a hónap első vasárnapján de. 10 óraker és a hónap harmadik vasárnapján reggel 8 óraker van.

A Lelkészi Hivatal nyitvatartása:

hétfő: 10–16 óráig, kedd: 10–16 óráig
szerda: 10–18 óráig, csütörtök: 10–16 óráig,
péntek: 10–14 óráig
Hétfőtől-csütörtökig 14 órától 16 óráig lelkipásztori ügyeletet tartunk a Lelkészi Hivatalban.

**„Íme, a szűz fogan méhében,
és fiút szül, és Immánuélnak nevezik
majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”
(Máté 1,23)**

Karácsonyt az év legszebb időszakának is szokták nevezni. Nem véletlenül, ugyanis ilyenkor az év végéhez is közeledve a hideg és sötét téli estéken az ember lelkében éri a vágyat a világosságra, örömrre, a szeretetre és békességre. Karácsonykor mindezek beteljesülnek az életünkben. Isten ismeri az emberi szív minden rezdülését és vágyakozását, ezért teremtett karácsonyt az életünkbe.

Az első karácsonyt hosszú várakozás előzte meg. Az évezredekkel előttünk élt ember is kereste a válaszokat élete kérdésire és közben vágyott reményteljes, boldog életre. Azonban tisztában volt azzal, hogy élete vágyait a földi valóság nem tudja betölteni. Amit látott maga körül, az nem adott reménységet. Az akkor élt embert is körbe vették konfliktusok, az élet számukra is kiszámíthatatlan

és reménytelen volt. Mindeközben az emberi lélek is háborgott, mert úgy érezte, Isten is elhagyta ezt a világot.

Az akkori ember várt, hogy valami történjen, valami hozzon változást az életében. Már abban az időben is sokszor elhangzott az emberi ajkáról fohászként: MÁR CSAK A CSODA SEGÍTHET RAJTUNK!

Az első karácsonykor megtörténik csoda. Az a csoda, amelyet Isten készített el számunkra, hogy megoldja az emberi élet legnagyobb gondját: a bűn kérdését. Isten döntött: emberré lesz értünk. Jézus Krisztus megszületett Betlehemben, egy kis istállóban. Isten gyereksírásban adta a világ tudtára, hogy nem hagyott el bennünket, hanem szeret minket. Van megoldás, és az élet egyáltalán nem reménytelen. Isten emberré lett, és bejárta a mi emberi életünk útját. Jézus vállalta ezt az utat, pedig tudta, hogy mi vár rá: tapasztalta a megvetést, a közönyt, gyűlöletet, átélte a gonosz kísértését és keresztre szegezték. Ő tudja, hogy milyen érzés

szenvedni, milyen megvetettnek, elhagyottnak lenni, milyen dühösnek lenni, és pontosan tudja, milyen az, amikor folyik a könnyed, milyen érzés elveszíteni és gyászolni azokat, akiket szeretünk. Jézus ismeri életünk minden nyomorúságát és baját.

Ez az Úr, aki így ismer mindnyájunkat, veled akar vándorolni, mert nem akarja, hogy egy pillanat is legyen az életedben, amit nélküle kell eltöltened. Rá mindig számíthatsz! Ő megért téged, hiszen Ő a legközelebbi társunk. Jézus megszületett, és Isten ezen a karácsonyon is kinyilvánítja felénk való szeretetét. Most is bűnbocsátó, életünket megújítani akaró irgalmát közli velünk. Nem kell már várnod, hiszen az, akire szükségünk van, itt van velünk. Magához hív bennünket, hogy újra megmutassa szeretetét.

Kívánjuk, hogy ezen az ünnepen is áldott, valódi, életre szóló és életet megújító találkozásunk legyen a megszületett Jézus Krisztussal. Immánuel – Velünk az Isten! ÁMEN

Oláh István lelkipásztor

Mindennek megvan a maga ideje

*„Megvan az ideje a sírásnak, és megvan
az ideje a nevetésnek. Megvan az ideje a gyásznak,
és megvan az ideje a táncnak.” (Préd 3,4)*

A Nagytemplomi Gyülekezet a nevetést és a táncot választotta, amikor úgy döntött, hogy – idén első alkalommal – jótékonyági bált rendez. Régi vágya ugyanis a gyülekezeti tagoknak, hogy szervezeten, de az istentiszteleti alkalmak térbeli és időbeli korlátai nélkül találkozhassanak, egymást jobban

megismerjék. Ilyen céllal szerveződött sok-sok évvel ezelőtt az első gyülekezeti családi tábor, majd néhány éve a gyülekezeti családi nap. Népszerűségüket mi sem mutatja jobban, minthogy mára mindkettő egyházközségünk évi rendezettséggel megszervezett eseményévé vált.

A közelmúltban újabb ötlet fogalmazódott meg néhány gyülekezeti tagban: milyen jó lenne egy olyan este, ahol a gyülekezet tagjai, presbiterei, lelkészei, intézményeinek munkatársai találkozhatnak és – akár fehér asztal mellett – együtt beszélgethetnének. Az ötletet felkarolta a gyülekezet elnöksége és presbitériuma, és az est megszervezésére és levezénylésére létrehozott egy bizottságot, akik azonnal munkához is láttak. A szervezés előrehaladtával változott az esemény elnevezése is: az ismerkedési estből előbb jótékonyági est, majd később jótékonyági bál lett. A bál, mint műfaj kezdetben sokakat megrémisztett, hiszen a szó jelentése a Magyar Nyelv Értelmező Szótára szerint: „Nagyobb, fényesebb táncmultság.” Az utóbbi évek jól sikerült református báljai – például egyházkerületünk idén már kilencedik alkalommal megrendezett Református Jótékonyági Bálja – azonban meggyőzték a kételkedőket: a bál és a református kegyesség gond nélkül összeegyeztethető.

A szervezőknek számos feladata volt: megtalálni a megfelelő időpontot és helyszínt, kiválasztani a fellépőket, megszervezni a műsort, megrendelni a vacsorát, valamint gondoskodni egy báli hangulatot teremtő zenekarról és a terem ünnepi dekorációjáról. De talán a legfontosabb döntés az volt, amikor a bizottság javaslata és az elnökség döntése alapján meghatároztuk a rendezvény célját: anyagi támogatást nyújtani a Nyitott Ajtó Alapítvány számára, ami a gyülekezet és a város rászoruló tagjainak kíván segítséget nyújtani különböző élethelyzetekben.

November 26-án, szombaton este lenyűgöző látvány tárult mindenki szeme elé, amint belépett a Lovardába: szépen megterített asztalok, hangulatos fények és kellemes zene fogadta az érkezőket. Vad Zsigmond esperes úr megnyitó

gondolatait követően a bál fővédnöke, dr. Fekete Károly püspök úr köszöntötte a vendégeket, majd az Alapítvány kuratóriumának elnöke, dr. Varga Zsigmondné ismertette a résztvevőkkel, hogy pontosan milyen célt is szolgál ez a rendezvény. A műsorszámok méltán nyerték el minden résztvevő tetszését: jó volt látni a Guzsalyas Néptáncsoport profizmusát, a Cactus Country Club táncosainak kirobbanó jókedvét, és a sokak által már jól ismert Szűcs Tibor bűvész ámulatba ejtő produkcióját.

A zenéért felelős Kondor Band gondoskodott a jó hangulatról, a profi csapat

kiváló muzsikája sokakat a táncparkettre csábított. A szórakozást két fél óras szünet szakította meg az éjszaka folyamán, amikor sor került a tombolanyeremények kisorsolására. A támogatóknak köszönhetően összesen 102 értékes

nyeremény talált gazdára, a fődíj pedig egy 2 fő részére szóló, 2 éjszakás, teljes ellátással igénybe vehető üdülőjegy a berekfürdői Megbékélés Házába.

Jó, hogy az ötlet megvalósult, és a vártnál is nagyobb érdeklődés mellett

zajlott le az I. Nagytemplomi Jótékony-sági Bál, melyért köszönet illeti a szervezőket. Külön öröm, hogy amellet, hogy jól éreztük magunkat ezen az estén, a célunkat is sikerült elérni, hiszen közel félmillió forinttal tudtuk támogatni a Nyitott Ajtó Alapítvány munkáját. Hisszük, hogy ott a helye a Nagytemplom évi rendszerességgel megtartandó alkalmai között – javítjuk, amin változtatni kell, és megtartjuk, ami sikeresnek bizonyult. Várjuk a folytatást!

Dr. Csabina Sándor gondnok és
Katona Gergely turisztikai referens

Testvérgyülekezeti kapcsolat építése Kárpátalján

A Külügyi Bizottság látogatása Csongoron

Pocsai Sándor csongori lelkipásztorral 2016 áprilisában egy presbiteri bibliaórán találkoztunk. Sokan ekkor hallottunk először a kárpátaljai gyülekezetéről és a szenvedélybetegek mentésében végzett kiemelkedő munkájukról. A látogatás viszonzása és további kapcsolatok létrehozása céljából a Külügyi Bizottság vezetője és további két tagja Vad Zsigmond esperes úr vezetésével 2016. november 15-én Kárpátaljára utazott. Esperes úr a szó szoros értelmében vezetett, ugyanis az ő autójával indultunk útnak korán reggel, majd kellemes, problémamentes utazás után Beregsuránynál léptük át a határt.

Beregszászon, a Kárpátaljai Református Egyházkerület Diakóniai Osztályán Nagy Béla főgondnok úr meleg teával, aprósüteménnyel fogadott bennünket, miközben ismertette velünk munkájukat. Az Osztály tevékenységéről szólva elmondta, hogy a segítségnyújtás sokrétű – szeretetkonyha, mosoda, egészségügyi segítségnyújtás, téli tüzelő, nagycsaládok segítése is közé tartozik. Nehézséget jelent a kivándorlás, külföldi munkavállalás és a behívások, hiszen ezek miatt sok a magára maradt idős ember és csonka család, akiknek számára létfontosságú az ingyen ebéd vagy tüzelő a mindennapi élethez.

Dél körül indultunk tovább Csongorra: a település 2300 lakosa 95%-ban magyar, és közülük 1800-an a Református Gyülekezet tagjai. A nehézségek ellenére nem elkeseredett, hanem keményen dolgozó, bizakodó, összetartó emberek lagnak erre felé: a községben szép, tiszta portákat láthattunk, és örömmre ad okot az a tény is, hogy az elmúlt évtizedek statisztikai adataival szemben itt a születések száma meghaladja a halálozásokét. A parókián Pocsai Sándor és lelkész felesége, Tímea, valamint a gyülekezet gondnoka, Tóth Béla fogadtak bennünket szeretettel és frissítővel. Beszélgetésünk során megismerhettük a csongori gyülekezet alkalmakban gazdag életét, valamint a Bethesda Szenvedélybetegmentő Misszió történetét és jelenét.

A Misszió 1997 óta működik, vezetője id. Pocsai Sándor, a korábbi lelkipásztor. A missziós központ új épülete magyar és holland segítséggel épült, ahol számos helyiséget alakítottak ki a betegek számára a foglalkozások és

bentlakás céljára. A 12 napos gyógyító alkalmakat kéthavonta tartják, a betegek száma általában 100-nál is több. Látogatásunk idején is tartott az egyik alkalom, így együtt fogyaszthattuk el a jóízű, kétfogásos ebédet vendéglátóinkkal és az alkalmon résztvevő szenvedélybetegekkel együtt. Ezt követően a szépen felújított református templomba sétáltunk át, ahol megismerhettük a templom történetét és a gyülekezet életét, majd vendéglátóinkkal közösen elénekeltünk egy zoltárt is. A templomkertben a második világháború és a sztálinizmus helyi áldozatainak állított emlékmű mellett haladtunk el, később pedig a helyi általános iskolában az igazgató úr kíséretében megnéztük az osztálytermet, és egy kávé mellett beszélgettünk az iskola életéről és gondjairól.

Hazaindulás előtt a parókián a Pocsai házaspár szívélyes vendéglátása mellett beszélgettünk a későbbi kapcsolatok lehetőségeiről is. Körvonalazódott egy ötlet, miszerint az amerikai testvérgyülekezet (Myers Park, Charlotte, Észak-Karolina) részvételével hármas együttműködést szeretnénk létrehozni, melynek keretében például rendbe hozhatjuk szegény sorsú emberek házákat és udvarát, felapríthatjuk tűzfájukat, valamint segíteni szeretnénk a tehetséges, rászoruló fiatalok tanulmányainak folytatását szülőföldjükön. Három óra után abban a reményben vettünk búcsút a csongoriaktól, hogy látogatásunk a testvérgyülekezeti kapcsolat kiépülésének a kezdete volt. Bízunk benne, hogy Isten is megsegíti ezt a célkitűzésünket.

Dr. Farkas Ilona presbiter

ALPHA-n innen, ALPHA-n túl

„Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked:

Újjonnan kell születnetek.” (János 3,7)

Októberben elkezdődött és decemberben befejeződött gyülekezetünk első ALPHA kurzusa. Már a neve is utal arra, hogy ez egy olyan találkozás az Igével, amely a keresztyén élet alapjaira kíván megnyugtató (ha egyáltalán lehet ilyet mondani) válaszokat, iránymutatást adni.

Több mint 15 fő kezdte el az ismerkedést októberben két előadó (Szabadi István és Szabadiné Hadházi Andrea), valamint két csoportvezető (Oláh Zoltán és Tóth Csaba) segítségével a Leány utcai Ifjúsági Központban heti rendszerességgel, szerdánként 18 órától. Az előre meghirdetett tematika feldolgozásában az előadók 30 perces színes, érdekes, gondolatébresztő bemutatókkal csigázták fel a hallgatókat, amelyek eredményeképpen az előadások után tartott egy órás csoportbeszélgetések kifejezetten őszinte, lélegzetelállító, felémelő együttgondolkodáshoz vezettek.

A szerdai alkalmakon túl két esetben szombati nap is beiktatásra került. A novemberi „Szentlélek” szombat a Szentlélekkel kapcsolatos négy előadásával, közösen elköltött ebédjével és sok-sok bizonyosságtétellel az egész kurzus egyik csúcspontja volt.

Ha csak arra nézünk, hogy vannak olyan, a keresztyénséggel foglalkozni akaró emberek, akik idejükből áldoznak

heti rendszerességgel, már az is megüveglendő. De itt az ismeret elsajátításán kívül valami különös dolog is történt: olyan, amit minden egymást megismerni akaró keresztyén közösségben meg kellene tapasztalnunk. A szeretet érezhetően alkalomról-alkalomra egyre növekedett. Érezhető volt, ahogy az egymást addig nem, vagy csak felületesen ismerő testvérek megnyitkáltak egymás előtt. Néha könnyek között elmondott bizonyosságtételekben, néha az egymásnak való szolgálatban. Hálátelt szívvel tekintek vissza erre a két hónapra. Azért vállaltam el a csoportvezetést, hogy segítsen az ismeret átadását, feldolgozását. De ennél jóval több és nagyobb dolgok történtek a kurzus alatt. Nem csak az ismeret növekedett ebben a kis közös-

ségben, hanem a szeretet, megértés és békesség is. Együtt megtapasztalhattuk Isten jelenlétét és áldását.

Jó volt látni, hogy olyan közösség alakult ki, ahol egymásnak régen titkolt félelmeink, megbilincseléseink napfényre kerülhettek. Megszabadultunk sok tévtanítástól, félreértelmezett kötöttségektől, és olyan kérdéseket mertek a testvérek feltenni, amelyet egy szokásos gyülekezeti alkalmon nem lehet. Itt nem csak a kérdések feltétele történt meg, hanem a csoporton belüli beszélgetés formájában az arra adott válaszokat is fel lehetett dol-

gozni. Pedig nem mindig voltak egyszerűek és magától értetődőek a válaszok!

Csak remélni tudom, hogy a kurzus befejezése után a résztvevők jelentős része szeretne továbbra is csoportként együtt gondolkodni. Isten adja, hogy így legyen!

Tóth Csaba
csoportvezető

„Találkozni jöttem veled Istenem” – gondolatok az adventi ifis hétvégéről

2016. december 2-án, pénteken gyülekezetünk ifjúságának 36 tagja indult el Óhutára, hogy az idei adventi időszakban is eltöltsenek egy közös hétvégét, távol a város zajától. A hétvége témája a Találkozás volt, az igei alkalmak pedig az alábbi gondolatok alapján épültek egymásra: Találkozás Istennel, Találkozás Jézus Krisztussal és Találkozás a visszatérő Krisztussal. A célunk és kívánásunk az volt, hogy Isten és emberek valóban találkozhassanak egymással, és örömmel mondhatom, hogy a hétvége elérte célját. Volt olyan résztvevő közöttünk, akinek ez a hétvége jelentette az első, igazi találkozást az Úrral. De nem csak ezért lehetünk hálásak, hanem azért is, mert együtt is átélhettük, hogy valóban velünk az Isten.

Van egy gondolat, ami teológus éveim elejétől kezdve meghatározza és áthatja a személyes látásomat: „Az erdők jövője a fiatal fákban van.” Éppen ezért volt különleges számomra ez a hétvége, mert láthattam, ahogy tizenéves fiatalok őszintén énekelnek az Istennek, láthattam, ahogy összekapaszkodva imádkoznak és őszintén átölelik egymást. Mesélnek egymásnak

az életükről, annak akár olyan részeiről is, amit talán nem mondanának el másnak. Beszélnek egymásnak a reményeikről és a terveikről. Tudnak együtt örülni, egymásnak megbocsátani és egymással megosztani azokat a megtapasztalásokat és élményeket, ame-

lyekben jelen volt és jelen van az Isten. Örülök, hogy a hétvége során megtapasztalhattam ezt a nyitottságot, és boldog vagyok, hogy láthattam, hogyan tör át Isten olyan gátakat, amelyekről néha úgy érezhetjük, hogy lehetetlenség.

Káposztás Gábor segédlelkész

Az ifis hétvége résztvevői

Kellemeset a hasznossal – gyönyörű adventi koszorúk és vidám pillanatok

Az adventi időszak kezdete előtt pár nappal, november 25-én délután 5 órától – ahogyan a korábbi években is – adventi koszorúkat készíthettünk gyülekezetünk szervezésében, melynek helyszínéül az Immanuel Otthon szolgált. Az alkalmon közel 40 gyermek volt jelen szüleik és nagyszüleik kíséretében, akik a megérkezésüket követően

azonnal lázas izgalommal keresgélni és válogatni kezdték a szebbnél szebb alapanyagokat. Áldott délutáni együttlet volt ez, melyen együtt tudtunk ráhangolódni a közelgő karácsony ünnepére. Az egytől egyig kreatív és ötletes koszorúk készítése mellett természetesen teret kapott a jókedv, az egymással való beszélgetés és a karácsonyi zene hall-

gatása is. Hálás szívvel gondolok vissza erre a délutánra: egyrészt amiatt, hogy ilyen sokan összegyűltünk azért, hogy szép alkotások születhessenek, valamint boldogsággal tölt el, hogy újra találkozhattunk egymással és együtt tölthettük ezeket a mosolygós, vidám órákat.

Nagyné Török Csilla beosztott lelkipásztor

Télapó itt van

Mikulás érkezett az Édesanya-Gyermek Klubhoz

15

A Mikulás december 3-án, szombaton érkezett gyülekezetünk Édesanya-Gyermek Klub egykori és jelenlegi tagjainak gyerekeihez. Az alkalomra 9 órától érkezhettek az izgatott gyerekek családjaikkal együtt a gyülekezeti tereembe. Amíg a résztvevők a Télapóra vártak, az asztalra kerültek a szeretetvendégség finomságai: sütemények, pogácsák, gyümölcsök és üdítők, illetve a kicsik játszhattak, kifestőzhettek, és mindenféle kézműves remekmű készítésével múlathatták az időt az önkéntes fiatalok segítségével.

Az ünnepség 10 órakor vette kezdetét: Oláh István lelkipásztor köszöntő beszéde után megérkezett a várva várt vendég, a piros ruhájú, hosszú szakállú Mikulás! A gyerekek kórusban köszöntötték őt: „Áldás békesség, Mikulás!”. Amíg a kedves öreg Télapó kicsit megpihent – ami teljesen érthető, hiszen a zsákja telis-tele volt ajándékokkal –, Kovács Bence zeneszámát hallgathattuk meg. Azután mindenki dalra fakadt: télapós gyerekdalokat, valamint a klubban tanult keresztyén énekeket zengték a résztvevők, s közben a Miku-

lás kiosztotta a gyerekeknek elkészített ajándékait. Volt zsákjában minden jó: mandarin és mogyoró, csokoládé és cukor, mézeskalácsból készült Mikulás, valamint az elmaradhatatlan karácsonyfadísz. Annak érdekében, hogy erre a találkozásra később is visszaemlékezhessünk, mindenkinek lehetősége volt közös fényképet készíteni a Mikulással. Az ajándékok átvétele után folytatódott a kézműveskedés: kézről kézre jártak a színes ceruzák, csattogtak az ollók, folytak a ragasztók, melynek eredményeképpen szebbnél szebb remekek

Csoportkép is készült
a Mikulással

kerültek ki a vidám gyerekek között. De a szülőknek is volt okuk az öröme: amíg a gyerekek elmélyedtek az alkotáshoz, a felnőttek a régi ismerősökkel való újra találkozásnak örülhettek. A közelgő karácsony hangulata átjárta a termet, és nem feledkeztünk meg azokról sem, akik számára nehezebben érhető el az önfeledt boldogság: a rászoruló gyerekes családok számára gyűjtést szerveztünk, akik megsegítésére hatvanötezer forintot adományoztak a jelenlévők.

A Mikulás ünnepség nagyon jó hangulatban telt, minden résztvevő számára örömteli perceket szerezve. Alig lett vége a rendezvénynek, a gyerekek máris feltették a kérdést: „Mikor jön megint a Mikulás?”. Reméljük, hogy jövőre is részünk lesz ebben az élményben.

Nagy Anikó Édesanya-Gyermek Klub tagja

„Kiáltott az elesett,
az Úr meghallgatta, és minden
bajából kiszabadította.”

Zsolt 34,7

Pötyi és Pille

– mese az igaz barátságról és az elfogadásról

„...van olyan barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.”

Abájos katicabogarat az emberek többsége szereti, míg a hernyótól a legtöbben viszolyogva fordulnak el. Nem véletlen, hogy a Pötty és Pille című zenés mesében éppen e között a két kis élőlény között van olyan barátság, mely mindenki számára példaértékű.

A mesében több mondanivaló bújkol meg az igaz barátság bemutatásán kívül. Megismerhetjük a földhöz kötött, kissé falánk hernyót, a csak munkával, de a kapcsolatokkal nem foglalkozó méheket, a hazug és a katicát saját céljaira felhasználó pókot, a segítő szándékú, de magukra jobban figyelő szitakötőket, valamint az önző és kirekesztő katicákat. A szereplők jellemrajzán keresztül nézhetjük végig a megálmódott egyenlőségig vezető utat, melyet mindvégig a teljes elfogadás és a barátjáért mindent megtevő katica önzetlen szeretete készített elő.

Ezekben a karakterekben, tulajdonságokban akár magunkra is ismerhetünk. Az előadás igazi értékét mégis nem a történet adja elsősorban, hanem a „színészek”: a Debrecen-Nagytemplomi

Református Egyházközség Immánuel Otthonának tanulói, munkatársai és a Kölcsey Ferenc Református Gyakorló Általános Iskola 6.z. osztályos tanulói. A mese megszületésében a szereplők is részt vettek, melyet idáig három alkalommal adtak elő több mint 1500 ember előtt. A mesével nem csak az óvodás és kisiskolás korosztályt szeretnénk megszólítani, hanem kortól függetlenül mindenkit. Az a tény, hogy ezt a mesét fogyatékos és nem fogyatékos tanulók adták elő közösen, az elfogadás kérdés-

körén belül minden nézet önvizsgálatra kell, hogy ösztönözzön. Hol állunk az elfogadásban? Saját tapasztalatainknak hiszünk vagy mások véleményének?

Karácsonynak csodálatos üzenete maga Jézus, aki mindenkit értékesnek tart és mindenkiiben mindig meglátja a szépet. Ha elfogadóak szeretnénk lenni, az Ő példáját kövessük és az új évben se feledjük el, hogy Istent érdekli, hogyan bánunk másokkal. Pötyi, a kis katica tudja ezt...

Fodor-Gulyás Edina gyógypedagógus

Az esemény lebonyolításában külön köszönet illeti a Magyar Református Szeretetszolgálatot, akik mind anyagiakkal, mind a szervezésben segítségünkre voltak annak érdekében, hogy idén is megrendezésre kerülhessen a Reménysugár Kupa.

Fecske Csaba beosztott lelkipásztor

Ez év november 12-én került sor a harmadik „Reménysugár Kupa” megrendezésére. A késő őszi időpont, valamint az esős időjárás miatt már csak a teremfoci jöhetett szóba, így a Dózsa György úti Általános Iskola tornatermében zajlottak le a barátságos mérkőzések.

A szokásos hajléktalan és lelkipásztor csapatok mellett a gyülekezet ifjúsága, illetve az intézményi dolgozók is egy-egy csapattal vettek részt ezen a megméretetésen. Esperes Úr nyitó gondolatai és kezdőrágása után elkezdődtek a meccsek, melyek igazán jó hangulatban és izgalmasan zajlottak. Az együtt töltött kellemes mozgás után egy finom ebéddel vendégeltük meg a résztvevőket.

„Lelkem, áldd az Urat...”

A Gyülekezet Zenekarával beszélgettünk

Legyen szó akár a vasárnap esti istentiszteletekről, a Gyülekezeti Napról vagy berekfürdői táborról, a kortárs keresztyén énekek mindig felcsendülnek ezeken az alkalmakon. A tagok közül többen is összegyűltek (Szabadi István, dr. Halasi Péter, Imre Boglárka, Pless Gergő, Rózsa Katalin, Orbán Leila, Molnárfi Melinda és Telegdi Nikolett), hogy meséljenek a zenekar múltjáról és jelenéről.

– *Hogyan jött létre a Gyülekezet Zenekara?*

– Pisti: Ezt a kérdést nehéz megválaszolni, hiszen a korábbi Éden Zenekart többen a gyülekezeti zenekar elődjeként tartják számon, ami részben igaz, de sok mindenben más volt. Az Éden egy kidolgozott, profi dolog volt, ami állandó-

an koncertezett, járta a különböző gyülekezeteket és előadta a műsorát, de csak évente egyszer lépett fel a Nagytemplomban. Ezzel szemben a Gyülekezet Zenekara havonta három alkalommal szolgál az istentiszteleteken. Sokatmondó az a megnevezés is, ahogyan Vad Peti nevezett bennünket: mi egy kántorzenekar vagyunk.

– Peti: Mivel a saját gyülekezetünkben szolgálunk, így ezt a gyülekezet látja és érzékeli is hétről hétre. Ezzel szemben az Édenről hiába tudta mindenki, hogy a Nagytemplomhoz tartozik, de csak évente egyszer láttak bennünket, és talán nem is tudták pontosan, hogy kik a tagok és mit is csinálunk mi pontosan. Egyébként nagyon jó volt az Édennel

koncertezni, de az egy teljesen másik stílus volt.

– Pisti: Én úgy érzem, hogy az istentiszteleti énekvezetés és a világi értelemben vett koncert között van az a metszet, ahol a dicsőítő koncertek helyezkednek el. Az a legjobb ebben, hogy megvan az a nagy adag zenei élmény és emelkedettebb hangulat is, amit egy fellépés nyújthat, de közben Istent dicsőítjük, ami egy többletet ad.

– *Mikor és hogyan lettetek a zenekar tagjai?*

– Melinda: Mi a lányokkal körülből két évvel ezelőtt csatlakoztunk. Tavasszal megkérdezték minket, hogy szeretnénk-e belépni, és onnantól kezdve egyre rendszeresebben részt vettünk a zenekar próbáin és fellépésein.

– Peti: Mi vagyunk Pistivel azok, akik még az Édenből maradtunk itt.

– Gergő: Én idén nyáron lettem igazán tagja a zenekarnak. Korábban is beugrottam egyszer-egyszer, ha Vad Petit kellett helyettesíteni a billentyűk mögött, de nyártól vált rendszeressé ez a dolog. Talán mondhatom, hogy Berekfürdön, a Gyülekezeti Táborban teljesedett ki igazán ez az egész.

– Niki: Szerintem én vagyok itt a legújabb tag, hiszen most novemberben csatlakoztam a zenekarhoz. Nálam azonban történt egy kis szerepcseré, ugyanis én szólítottam meg Pistit, hogy énekelhetnék-e én is a gyülekezet zenekarában. Egy Dics sulis (Dicsőítő Iskola – a szerk.) hétvége után kaptam egy elhívást Istentől, hogy nekem ezen a területen kellene hasznosítanom a korábbi énektapasztalatomat, és azóta is nagyon örülök, hogy itt lehetek.

– Pisti: Azt hozzá kell azonban tenni, hogy nem csak mi nyolcan vagyunk a zenekar tagjai. Közénk tartozik még Sas Nelli, Káposztás Gabi, Csorba Gergő és Vad Peti is. Nem mindig ugyanabban a felállásban vagyunk láthatóak a színpadon: általában egy dicsőítésvezető mellett 3-4 énekes lány, egy dobos, egy zongorista és egy gitáros szolgál vasárnaponként. Mindegyik szerepre megvannak az emberek, és ez alapján cserélődhetnek az esti istentiszteleteken a szolgálattelvők, de az is előfordulhat, hogy csak két lány énekel, vagy esetleg kimarad a dob és a zongora.

– *Melyik a legemlékezetesebb fellépés számotokra?*

– Melinda: Nekem az, amikor az Immánuel Otthon táborában léptünk fel, de ez szerintem a többiek számára is maradandó élmény volt.

– Peti: Az biztos. Az Immánuel Otthon nyári berekfürdői táborába hívtak meg minket egy dicsőítő koncertet adni. Habár formájában ez valamelyest eltért a vasárnap esti istentiszteletektől, mert sokkal „koncertesebb” volt, de a gyerekek is együtt énekeltek velünk, ami igazán különleges élmény volt.

– Pisti: Nekem emlékezetes maradt Bódis Miklós evangelizációjának utolsó alkalmá is, ami pont egy este hatos istentiszteleten történt. Egyébként nekem azok a legemlékezetesebb, és talán a legkedvesebb fellépéseim, amikor igazán önmagunk lehetünk, például egy ifis hétvégén, amikor ott vagyunk negyvenen Hután, és szabadon együtt énekelhetünk, előre felépített énekkönyv nélkül.

– Katalin: Én azt is nagyon élveztem, amikor az Egyetemen léptünk fel.

Ezt Vad Peti szervezte, hiszen őt felkérték, hogy tartson egy előadást arról, hogyan lehet könnyűzenével Istent dicsőíteni, mi pedig előben be is mutattuk azt.

– Bogi: Számomra mindegyik fel lépés nagyon különleges, hiszen a barátaimmal együtt zenélek, de ettől mégis több ez az egész. Abban térünk el a világi

súlyozom, hogy nem ifjúsági zenekar, hanem kortárs keresztyén dalokat játszó zenekar vagyunk.

– Leila: Egyébként korábban felvetődött az ötlet, hogy legyen neve is a zenekarnak, de aztán elvetettük. Jobb is ez így, mert a tagok gyakran cserélődnek, maga a zenekar azonban a régi marad.

zenekaroktól, hogy együtt tudunk valamit adni a gyülekezetnek, használhatjuk azt a tehetséget, amit kaptunk Istentől, és ezáltal a mi lelkünk is sokat gazdagodik.

– *Mi is a zenekar pontos neve?*

– Peti: Hát... tulajdonképpen az nincs neki.

– Melinda: De ennek az a magyarázata, hogy nem zenekar vagyunk, hanem szolgálatot teszünk. Ha megkérdezzük, hogy kik vagyunk, azt válaszoljuk, hogy a Nagytemplomi Gyülekezet Zenekara.

– Pisti: Azt azonban el kell mondani, hogy nem kizárólag az ifjúság számára szolgálunk. Ha megnézzük, ahol a legtöbbit zenélünk – tehát a vasárnap esti istentiszteleteken – nem csak a 18 év alatti korosztály van jelen, hanem minden korosztály, vegyesen. Ezért hang-

– *Mik a céljaitok a jövőben?*

– Gergő: Tervezzük a dalírást, vagyis hogy a próbák alkalmával egyre több saját dicsőítő dalt írjunk.

– Peti: Annyira nem szoktunk arról beszélgetni, hogy mik a hosszú távú célok. Szeretnénk tartani, ami eddig kialakult, azt folyamatosan javítani, de ennyi. Mondjuk lehetne több hangszert bevenni, de szerintem ez nem rajtunk múlik, hanem az Úr küld majd újabb tagokat, ha ezt jónak látja.

– Pisti: Hosszú távú célkitűzésként azt említeném, hogy megerősítsük a zenekar gyülekezetben elfoglalt helyzetét. Ahogyan a Bibliában is olvashatjuk: „Énekeljete az Úrnak új éneket.” (Zsolt 96,1) Az egész egyházzene az a lényege, hogy az ember minden korban

elénekli azt, amit Istennel kapcsolatban érez. Mindig újabb és újabb énekeket írtak, a mai énekeskönyvi zsolnárok és dicséretetek azonban a kora keresztyénségtől a 19. század végéig íródtak csupán, az egyházzene viszont egy ma is élő dolog. A zenekar jövőbeni célja tehát az, hogy egyre szervezettebben bekapcsolódjon a gyülekezet életébe, és befogadhatóvá váljon a kortárs zene által a mai emberek számára.

Az interjú zárásaként egy rövid asszociációs játékba kezdünk az összegyűlt zenekari tagokkal. Arra kértem őket, hogy mondják ki azt az egy szót vagy kifejezést, ami az eszükbe jut, ha erre a szolgálatra, a próbákra és erre a közösségre gondolnak.

KATALIN: LELKI FELTÖLTŐDÉS • **BOGI:** VALAMI TÖBB • **GERGŐ:** FELTÖLTŐDÉS ÉS HOBBI • **MELINDA:** ÉLMÉNY • **LEILA:** JÓ ÉRZÉS • **NIKI:** BÉKESSÉG • **PETI:** DICSŐÍTÉS • **PISTI:** ISTENTISZTELET.

Lucski Zsófia kommunikációs munkatárs

„Áldjad, Ielkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”
Zsolt 103,2

A 95 éves Katika néni köszöntése

Talán mindannyian vágyunk rá, hogy hosszú életünk legyen, azonban kevés embernek adatik meg, hogy belépjen a szépkorúak közé. Hetey Gusztávné viszont ezen szerencsések közé tartozik, ugyanis nemrég köszönthette a Nagytemplomi Református Egyházközség nevében Vad Zsigmond esperes úr 95. születésnapja alkalmából Katika nénit, aki több évtizeden keresztül szolgálta a gyülekezetet presbiterként és a Gazdasági Bizottság tagjaként.

Katika néni 1921. november 17-én született, és egész életében meghatározó szereppel bírt az Istenbe vetett hit és a Nagytemplomi Gyülekezet közössége. Ahogyan elmesélte, már a nagyszülei és szülei is ehhez a közösséghez tartoztak, így egészen kicsi kora óta rendszeresen látogatta az istentiszteleti alkalmakat. Mosolyogva gondolt vissza ezekre az időkre: „Egyszerűen csodálatos, ahogy a Jó Isten vezeti az életünket, tanít bennünket és vigyáz ránk. Egész életemben a Nagytemplomba jártam, ott hallottam Isten hangját, és azokkal az emberekkel lehettem együtt, akiket szerettem, és engem is viszont szerettek. Ugyanígy öröm volt a Nyitott Ajtó alkalmain részt venni: nem mondanám, hogy oszlopos tag voltam, de amikor

kellett, mindig ott nyüzsögtem, és igazán élveztem”.

A Nagytemplom mellett a másik helyszín, amelyről őszinte örömmel mesélt Katika néni látogatásunk alkalmával, a Debreceni Református Dóczy Leánynevelő Intézet, a mai Dóczy Gimnázium elődje. Élete egyik legszebb időszakának tartja az ott töltött diákéveket, ahol életre szóló barátságok kötődtek, tanárnőitől pedig az oktatáson kívül olyan nevelést és irányítást kapott, melyek egész életére kihatottak.

Katika néni közel száz évvel a háta mögött megválaszolta azt a kérdést is, hogy vajon mi kell a boldog élethez: „Egy a titok: mindenkit szeretni kell! Csak így lehet mindenben meglátni a szépet. Engem az tesz boldoggá, hogy ha bárkivel találkozok, legyen az akár régi iskolatárs, szomszéd vagy gyülekezeti tag, érzem, hogy szeretettel néznek rám és köszönnek nekem. Ennyi kell szerintem a boldogsághoz, hogy szeressük egymást és Istent.”

Isten éltesse sokáig Hetey Gusztávné Katika nénit, hogy még sok boldog évet tölthessen szerettei körében!

Lucski Zsófia kommunikációs munkatárs

„A vers a lélek muzsikája, Teremtő Urunk komponálja”

Interjú Vántsza Zoltán nívódíjas költővel

Fotó: Derencsényi István

– *Hogyan került kapcsolatba a költészettel?*

– A költészetrel való kapcsolatom 11-12 éves koromban kezdődött, amikor az általános iskolában magyar szakos tanárain megszerettették velem a verseket, legfőképpen Arany János és Petőfi Sándor műveit. Később magam is próbálkoztam versírással, és úgy éreztem, hogy ez megy nekem. Gimnazista koromban volt meghirdetve egy országos középiskolai irodalmi pályázat, ahol vers kategóriában első helyezést értem el. Ezt követően az iskola vezetője – aki kommunista párttitkár volt – behívott magához. Gratulált az elért eredményhez, majd közölte, hogy habár valóban jók az írásaim, de a kor számára nem ezek a versek a fontosak, hanem azok, amelyek a kommunizmus győzelmét hirdetik és a vezetők életét méltatják. Azt mondta, hogy ha ilyen témájú költeményeket írok, akkor

garantálja számomra, hogy a városi sajtó az én verseimmel lesz tele.

– *Mi történt ezután? Elkészültek ezek a versek?*

– Nyeltem egy nagyot, hazamentem, de nem tudtam ilyen verseket írni, de ha őszinte akarok lenni, nem is igazán akartam. Apámat 52 éves korában a kommunisták agyonverték, osztályidegennek lettem minősítve, tilalmi listára kerültem. Emiatt majdnem 40 évig hallgattak a műzsák – az ember ugyanis nem szívesen ír verseket az asztalfióknak. 1989 volt számomra (is) a fordulat éve: akkortól kezdve jelentek meg a verseim és köteteim. Közel 800 költeményem van, a verspublikációimnak száma meghaladja az 1300-at, melyek saját kötetekben és szépirodalmi antológiákban egyaránt olvashatóak.

– *Mik inspirálták a 40 évnyi szünet után született verseket?*

– Az 1956-os események. Édesapám 1957 januárjában halt meg, az '56-os eseményeket itt, Debrecenben vele együtt láttam és éltem át, amikor a Kistemplom mellett figyeltük az orosz tankok vonulását. Akkor elég sok verset írtam, amiket súlyosan beteg apámnak felolvastam. Azt mondta, hogy nagyon tetszenek neki a verseim,

igazat írtam, de okuljak az ő példájából, és ne mutassam meg azokat senkinek, mert ha a tankok Budapestre vonulnak, az azt jelenti, hogy ez a forradalom leverésre fog kerülni, engem pedig felelősségre fognak vonni. Megfogadtam apám tanácsát, és a papírjaim a fiókba kerültek. A rendszerváltás után, 1992-ben megjelent első kötetem *Kitárom bezárt kapuimat* címmel, melyben azokat a verseket gyűjtöttem össze, amiket korábban nem publikálhattam – egyrészt azért, mert tilalmi listán voltam, másrészt azért, mert a forradalomról szóltak.

– *Hogyan születik meg egy vers?*

– Ahogyan korábban megfogalmaztam, „A vers a lélek muzsikája, Teremtő Urunk komponálja.” Isten az, aki megszólal a lelkemben, az Ő szavára veszek elő papírt, ceruzát, és írom le a gondolataimat.

– *Van-e kedvenc költője?*

– Arany János továbbra is a kedvenc költőim közé tartozik, valamint Áprily Lajos költészete az, amely mindig is vonzott, és mai napig példaképnek tekintem. De első számú példaképként József Attilát említeném. Nagyon hányatott sorsú volt, és ezen a ponton hasonlóságot érzek a költő és magam között. Sajnos nekem sem volt könnyű életem: nem vettem fel az egyetemre, hiába volt kitűnő bizonyítványom. Magyar szakos tanár szerettem volna lenni, de eltanácsoltak, mert nem voltam párttag. Ahhoz, hogy bejuthassak az egyetemre, el kellett mennem a csapágművekbe dolgozni betanított segédmunkásként, és ahogy elértem a korhatárt, be kellett lépnem a kommunista pártba. Ezt követően már felvételi vizsga nélkül is továbbtanulhattam, és cum laude minősítéssel végeztem el Szegeden a jogi egyetemet. Azonban büszke vagyok rá, hogy amint lehetett, elsőként léptem ki a pártból.

– *Mik a terve a jövőben?*

– Amint szép idő lesz, folytatom a versírást. Talán különösen hangzik, de nekem a tél bezártságot jelent, a négy fal között nem tudok verset írni. Ez a téli időszak nálam a feltöltődés időszaka, és ezek a versek, amelyek gondolatilag raktározódnak lelkemben, nyáron, a fürdőben születnek. Jövő nyáron is fogok újabb verseket írni, és téma is lesz hozzá, hiszen a reformáció 500 éves évfordulójára emlékezünk. Idén 20 éve annak, hogy a Nagytemplomi Gyülekezet tagja lehetek. Régen katolikus voltam, ugyanis édesanyám katolikus vallású volt, édesapámnak pedig reverzalist kellett adnia, hogy a születendő gyermekek mind katolikus vallásúak legyenek. Apám nagyon szerette anyámat, így meghozta ezt az áldozatot érte. Édesapámnak azonban az volt a kérése halálos ágyán, hogy – miután náluk a család minden tagja református volt – vegyem fel a vallását, ha megszűnik a vallás üldözése. Ennek a kérésnek tettem eleget 20 évvel ezelőtt, és azóta is az életem meghatározó részét képezi az Istennel való kapcsolat.

Lucski Zsófia kommunikációs munkatárs

Vántsza Zoltán Üzenete: legyen béke!

Szent Karácsony – Szép Karácsony!

Hóbundád is csillogó,

Olyan, mint a gyermekálmom –

Lelket nemesít e szó.

Üzenete: legyen BÉKE,
de főképpen SZERETET!

Ha az árnyak, völgyét járom,
simogassa lelkemet.

Szent Karácsony – Szép karácsony!

Lelket nemesít e szó... .

és bűneink útvesztőit
betemeti majd a hó.

Karácsonyi mákos rétes

(Novella)

Hol volt, hol nem volt, hetedhét határon túl élt egyszer egy boldog család. Anyuka, apuka, két kicsi lányka, és a nagymama.

Apuka egy gyárban dolgozott, anyuka otthon volt a gyerekekkel és a nagymamával.

Nagyanyó rengeteget segített anyukának, mosott, takarított és ő sütötte a környék legfinomabb mákos rétesét.

Egy napon nagyanyó megbetegedett és ágynak esett. Hívtak hozzá orvost, itatták mindenféle gyógyteával, de állapota hétről hétre nem hogy javult volna, de rohamosan romlott. Arca halovány lett, szemei tompán fénylettek, egyre csak fogyott, s ereje is alig volt már.

Marika, a nagyobbik unokája órákat töltött az ágya mellett, de egyre szomorúbb lett, mert látta, hogy nagyon rosszul van az ő szeretett nagymamája.

– Mondd, Mamika, hogy tudnék segíteni rajtad? – kérdezte meg félve egyik este.

– Drágaságom! Nagyon jó, hogy itt vagy mellettem, ez a legjobb nekem, de félek, rajtam már csak a Jóistenke tud segíteni!

Szöveget ütött ez a mondat a kicsi lány fejében, s csak nagy sokára tudott aznap este elaludni.

Gyönyörű havas szombat reggelre ébredtek másnap. A Karácsony már

hatalmas léptekkel közeledett. Reggeli után szülei kistestvérével együtt autóba ültek, s elmentek megvásárolni az ünnephez még hiányzó dolgokat. Fenyőfát, gyertyát, csillagszórót és élelmet.

Marika otthon maradt nagyannyóval. Édesanyja a lelkére kötötte, hogy, ha nagymama rosszul lenne, azonnal szaladjon át a szomszédba segítséért.

Miután az öreg autó kigördült az udvarról, Marika bement mamikája szobájába és csendesen lekucorodott az ágy mellé.

Egy darabig beszélgettek, majd a kis lány észrevette, hogy elaludt nagyannyó, mert már nem válaszolt a kérdéseire, s olyan egyenletesen szuszogott, ahogy csak alvó emberek szoktak.

Ekkor nesztelenül kilopózkodott az ajtón, óvatosan behúзва maga után azt. Belebújt a kopott orrú csizmácskájába, felvette a fehér műszörmével díszített piros kabátját, fejébe nyomta kötött sapkáját és kisurrant a házból.

Kilépve a kertkapun futásnak eredt. Talpa alatt ropogott a friss hó, s szemét elvakította a tündöklő Nap.

Az utca végén átvágott egy ösvényen, elrohant a temető kerítése mentén, s már oda is ért a templomhoz. Körülnézett. Senkit sem látott. Odaszaladt a templom bejáratához, s látta, hogy az be

van zárva. Gondolta, kinyitja, csakhogy a kilincs olyan magas volt, hogy nem érte el.

Észrevett a fal mellett egy kupac téglát. Odarohant, megragadott egyet, s a földön húzva a kilincs alá rakta. Felállt rá, csakhogy még így sem érte el. Elszaladt egy másik tégláért. Azt is odarángálta, feltette az előzőre, s ismét ráállt. Végre elérte a vaskilincset, de az olyan nagy és olyan nehéz volt, hogy meg sem tudta mozdítani.

Tehetetlenségében elsírta magát.

– Mit csinálsz itt, te kislány? – hallott egy mély férfihangot maga mögött.

Félve hátrafordult, s látta, hogy a pap bácsi áll mögötte hosszú fekete köpenyben.

– Be szeretnék menni a templomba... – válaszolta halkán.

– Hogy hívnak, kicsi lány?

– Marika.

– És hány éves vagy?

– Hat.

– A szüleid tudják, hogy itt vagy?

Marika, lesütve szemét, tagadóan rázta fejét.

– És mondd csak, Marika, miért szeretnél bemenni a templomba?

A kislány óvatosan elengedte a kilincset, lelépett a téglákról, szembe fordult a pappal, átható kék tekintetét ráemelte, s határozott hangon így szólt:

– Beszélnem kell a Jóistenkével!

A pap összerángolta homlokát, egy darabig kutatóan fürkészte a lánykát, majd ezt mondta:

– Akkor menjünk be! – s kézen fogva Marikát kinyitotta a nehéz ajtót, s besétált vele egészen az oltárig.

Ott elengedte a kezét, s ő maga leült a középső padsor első sorának legszélső helyére.

– Most már beszélhetsz velem!

– De hol van? Nem látom! – nézett rá bizonytalanul a kislány.

– Ott van, ne félj! Azért, mert nem látod, ő még hall téged.

– Biztos? – kérdezte remegő hanggal.

– Egészen biztos – nézett rá a pap biztatón.

Marika bizonytalanul toporgott havas, kopott orrú kiscsizmájában, vékonyka ujjacskaival kabátja műszőr szegélyét babrálta, majd vett egy mély levegőt, s belekezdett:

– Kedves Jóistenke! Kérlek, gyógyítsd meg a nagymamám! Azt mondta, hogy rajta már csak te tudsz segíteni. Megígérem, hogy szófogadó leszek! Azt is ígérem, hogy nem leszek irigy, ha Hugica elveszi a játékomat! És minden este megmosom a fogam, mert van olyan, hogy nem szoktam!

Elhallgatott. Ránézett a papra, aki párrás tekintettel csodálta ezt a kicsi embert.

– Jaj! – folytatta gyorsan. – És megpróbálom megenni a husit és nem adom titokban Morzsikának az asztal alatt!

A pap arcán mosoly jelent meg, s közben szíve csordultig telt szeretettel. Nehéz volt megszólalnia.

– Elmondtál mindent, amit szeretnél volna? – kérdezte gombóccal a torkában.

Marika némán bólintott.

– Akkor siess most haza! – s kikísérte a kislányt a templom ajtaján.

Szemével addig követte lépteit, amíg az el nem tűnt a templom sarkánál, s azután is percekig állt még ott mozdulatlanul.

Marika izgatottan futott hazáig, majd besurrant a szobába, s megkönnyebbülve nyugtázta, hogy nagymamája ugyanolyan békésen alszik, mint amikor elment otthonról. Odament az ágyhoz. Pillekönnyű érintéssel megsimogatta nagyanyó kezét, majd némán lefeküdt a szőnyegre.

Másnap nagyika sokkal jobban érezte magát, harmadnap már fel is kelt az ágyból, s sétált egy picit.

Nem telt el egy hét sem, s teljesen meggyógyult.

A karácsonyi asztalt már öten ülték körül, s ott volt rajta nagymama felülmúlhatatlan mákos rétese is.

A rokonok és a szomszédok is valamiféle csodát emlegettek nagyanyó gyógyulásával kapcsolatban.

Egyedül Marika tudta csak, hogy nem történt itt semmiféle csoda, egyszerűen csak beszélni kellett a Jóistenkével.

Pozsgai Katalin gyülekezeti tag

Salánki Sándorné Bethlehemi fény

Bethlehemi csillag mutasd fényedet!
Követjük az utat, hol Jézus született.
Ragyogjon fel fényed az utunk felett,
hirdesd a világnak, Megváltó érkezett.

Istállóban fekszik Ő, szalma az ágya.
Áldott legyen mindig az egek nagy Királya.
Bethlehemi jászolban kemény a párnája,
Mária, jóságos szűzanya vigyáz az álmára.

Megváltónk érkezett! Tudja meg mindenki,
pásztorok érkeznek csak Őt dicsérni.
Királyok is jönnek, hoznak tömjént, olajat, mirhát.
Leborulván előtte, áldják Isten szent fiát.

Mi is mondjunk dicséretet
karácsony szent ünnepén,
Jézus drága Királyunk,
életünkben mindig Te légy a fény.

Rejtvény

Azon iskolás gyermekek, akik beküldik nevükkel ellátva a rejtvény megfejtését a nagytemplom@reformatus.hu címre vagy a Lelkészi Hivatalba január 20-ig, részt vesznek egy sorsoláson, melyet a január 22-i gyermek-istentiszteleten tartunk.

A nyeremény 1000 Ft-os vásárlási utalvány a Karakter 1517 Könyvesbolt és Kávézóban 3 gyermek részére.

Keresd meg az elrejtett szavakat balról jobbra vízszintesen és fentről lefele függőlegesen! A kimaradt betűket, ha összeolvasod, megkapod a megfejtést!

koszorú, dísz, édesség, sí, szán, család, csillag, angyal, gyertya, áldás, fenyő, dal, hó, étel

K	O	S	Z	O	R	Ú	É	É
G	M	C	S	A	L	Á	D	T
Y	E	S	Í	N	G	L	E	E
E	V	I	D	G	Á	D	S	L
R	D	L	Í	Y	L	Á	S	S
T	A	L	S	A	T	S	É	Z
Y	L	A	Z	L	H	Ó	G	Á
A	Ó	G	F	E	N	Y	Ő	N

Előző nyerteseink:
Gönczy Máté Lukács, Nagy Blanka, Oláh Rebeka,
Hodossy-Takács Ráhel, Szekeres Blanka

Keresztelések, konfirmáció, temetések

KERESZTELÉSEK

2016. október 15. és 2016. december 6. között 20 gyermek, Papp Liza; Gyetkó János; Tarsoly Alizia Valéria; Háló Zsófi; Sárosi Janka; Fónyad Marcell; Babai Bence; Debreceni Anikó Judit; Debreceni Zsófia Petra; Debreceni Aliz Ibolya; Deák Ottó; Szőke András; Rácz Anna Judit; Ménes Milan Gergő; Ménes Liza Léna; Madarász Annabella; Csaba Zsombor Zalán; Herczku Dávid; Bakos Máté; Szemán András Richárd részesült a keresztségi sákramentumában.

„Menjete el tehát, tegyetek tanítvánná minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe ...” (Mt 28,19)

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

2016. október 15. és 2016. december 6. között 6 ifjú pár, Olariu Zsolt és Takács Noémi; Fige Zoltán és Pálvölgyi Hajnalka; Ördög Tivadar Róbert és Ludányi Emese; Takács Ádám és Kiss Csilla; Makszin István és Korosa Anita; Kalmár Gyula és Siteri Marietta kérte Isten áldását házasságkötésükre gyülekezetünkben.

„Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” (1Móz 2,18)

TEMETÉSEK

2016. október havában: Aranyász Miklósné (Kiss Aranka) 80 évet.

2016. november havában: Balogh Gáborné (Nemes Pirooska) 85 évet; Gáspár Gyuláné (Baksa Ilona) 91 évet; Juhász László 84 évet; Cseresznyés Lajos 78 évet.

2016. december havában: Naményi Zoltánné (Szabó Margit) 70 évet élt testvérünket temettük el.

„Én élek, ti is élni fogtok” – mondja feltámadott Urunk. (Jn 14,19)

NAGYTEMLOM
DEBRECEN

Áldott karácsonyt kívánunk!

Fotó: Dezső Attila